

Devátý dopis ze Zimbabwe

Již devět měsíců téměř denně odpovídáme různým černochům na otázku "A jaké vám přijde místní počasí?" prostým "Fajn, nám se moc líbí". Tím většinou vyvedeme tazatele z míry, protože od zhýčkaných Evropanů se přece neočekává, že si v africkém podnebí budou libovat. Tazatel tedy nasadí nejtěžší kalibr: "No, však počkejte, co s vámi udělá naše legendární hwangské **Horko!**". Devět měsíců jsme čekali a máme ho tu – okna otevíráme v noci, protože ve dne fungují jako dvířka do rozpálené horkovzdušné trouby, už u snídaně se cítíme na sprchu, čaj si můžeme zalít přímo z kohoutku se "studenou" vodou,

Na venkovním hřišti se v horku dá jen malovat

tvořitka na led jsou v pohotovosti a mrazáky jedou naplno. Když výpadky proudu zastaví stropní ventilátory, ve třídách učiliště je na padnutí – a venku se nedá vydržet už vůbec.

Horka nám poznamenávají hlavně oratoř. Minulý víkend skoro nikdo nepřišel, až jsme se báli, že se dětem nechce vážit cestu ve čtyřiceti stupních a že budeme moci program zabalit. Naštěstí Afričánci zvládnou všechno, a tak je v Don Boscu zase máme. O prázdninách, kdy bylo o něco příjemněji, se hrál občas fotbal, ale teď je venkovní hřiště opuštěné a místo běhání a skákání na něj kreslíme barevnými křídami. Vyzkoušeli jsme i jiné aktivity: jednou jsme si troufli přeměnit třídu zedníků na kino a promítali

jsme film, jiné odpoledne jsme zase vytáhli z krabice balíky starých zimbabwských dolarů a otevřeli sázkovou kancelář na kulečnickové duely. Dětičky i mládež dopadly typicky po černošsku – švorc po prvních několika hrách. Ke konci prázdnin jsme objevili terč a šipky, nainstalovali jsme je na dřevěnou desku, kterou jsme pomalovali, a můžeme tak děti učit novou hru, jež slaví úspěch. Při sčítání skóre jsme zjistili, jak velké mezery v matematice naši černoušci mají, a přemýšlíme, zda nezařadit do programu i doučování.

Podařilo se nám oslovit dva starší kluky, jestli by se nechtěli stát lídry, to jest našimi pomocníky. Souhlasili a my si je postupně vychováváme, abychom jim mohli věřit a spolehnout se na ně například při animování her. Jednou chtěli lídři diskotéku. Vytáhli jsme tedy mixpult, zesilovač a obří reproduktor, půl hodiny hledali funkční zásuvku a další půl hodinu zapojovali hudbu stylem pokus-omyl. Kluky zprovozňování bavilo a ještě víc otáčení knoflíků hlasitosti na maximum a chaotické vybírání písniček u notebooku. Měli jsme štěstí, že nebyl k nalezení žádný funkční mikrofon, protože od toho bychom už děti neodtrhli a jejich hlučné výlevy si umíme představit. Jenže k tanci se nikdo neměl, a tak až na pár chabých pokusů to byla poměrně nuda. Stejně však lídři nepřestávají žadonit o další diskotéku.

Kluci z oratoře se rádi předvádí...

V komunitě v posledních týdnech probíhá velký úklid a naším úkolem je založit nový a větší sklad oratoře. Posbírali jsme oratorní vybavení z humanitárních kontejnerů, ze školy, z jídelny a z jednoho pokoje, který sloužil jako sklad, takže jsme míče zachraňovali zpod kapající sprchy a vytahovali ze záchodu. Zároveň jsme objevili některé poklady jako dřevěné vyřezávané šachy, vybavení na kulečnick nebo zásobu míčků na fotbálek. Odted' bude vše přehledně uloženo na jednom místě.

Spousta změn přišla s novým ředitelem komunity. Před měsícem jsme se rozloučili s posledním černošským knězem, otcem Eustacem, a do domu nakráčel přátelský hlučný Ital, otec Bruno, jenž naprosto ignoruje jak svoji váhu, tak i požehnaný věk přes sedmdesát a překypuje budovatelským elánem. Byl to právě on, kdo misii ve Hwange založil, kdo postavil první domy a kdo zajistil dodávku humanitárních kontejnerů. Nyní se po sedmi letech vrací na místo činu a čeká ho náročný úkol: přítomnost černošských salesiánů po sobě totiž zanechala neuvěřitelný chaos a celé místo zůstalo notně zanedbané. A tak Bruno neúnavně a za pomoci pracovitého bratra Chrise urovnává situaci ve škole a plánuje vystavět nové dílny, internáty pro studenty, domečky pro rodiny učitelů, nový kostel, fotbalové hřiště, zahradu a bazén. Zároveň trénuje budoucí salesiánské spolupracovníky, reorganizuje mládež ve farnosti, pořídil tolik potřebné druhé auto, zútulňuje komunitní dům a postupně nechává opravit tisíce drobných věcí – poškozené střechy, odstavený generátor proudu, nákladňáky, vyhořelé zásuvky a další.

Na safari s otcem Brunem

Druhého září se učiliště dalo opět do chodu a studenti se rovnou pustili do psaní písemek. Mají před sebou už jen pár týdnů než nastane období státních zkoušek. Věnujeme se tedy naplno opakování, protože času je málo, scházíme se i v hodinách mimo rozvrh na lekce navíc, dáváme víc domácích úkolů a procházíme minulé zkoušky. Zvýšeným tempem se zoufale snažíme ve flegmatických studentech vzbudit děs, aby začali být alespoň náznakem vystresovaní tak jako my, což se ovšem příliš nedaří.

Také se nám konečně splnil sen zažít na vlastní kůži krásu divoké africké přírody – a to hned dvakrát. Za slony, žirafami, zebrami, buvolky, pakoni, pštrosy a antilopami jsme se vypravili do národního parku Hwange a navštívit hrochy, krokodýly, lvy a leopardy se nám podařilo při kempování v botswanské rezervaci Chobe.

